Nr. 9 28 FEBRUARI 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

DE VERRADERLIJKE MEXICAAN GREEP MET EEN KREET VAN PIJN NAAR ZIJN POLS EN DEINSDE TERUG. HET MES KLETTERDE OP DE GROND. EL FOX GLIMLACHTE.

HUN NIEUWE VRIEND EN BONDGENOOT KNIKTE, HIJ GELEIDDE KID EN BRYANT NAAR BUITEN. DAAR ZAGEN ZIJ IN DE SCHADUW EEN RUITER STAAN, DIE DRIE GEZADELDE PAARDEN BIJ ZICH HAD. TOT HUN VERBAZING EN VREUGDE HERKENDEN DE TWEE COWBOYS HUN EIGEN PAARDEN.

KOM, IK HEB LANG GENOEG GELOPEN, IK VERLANG NAAR MIJN TROUWE VIERVOETER.
KOM MEE NAAR MIJN VRIENDEN, ZE WACHTEN OP ONS.

TERWIJL ZIJ VOORTREDEN NAAR HET HEK VAN DE WEIDE, SLOTEN STEEDS MEER RUITERS ZICH BIJ HEN AAN UIT VERSCHILLENDE SCHUILHOEKEN.

LUISTER EENS, DEZE TWEE COWBOYS WAAGDEN HUN LEVEN OM ONZE VRIEND IN DE GEVANGENIS TE HELPEN. NU ZULLEN WIJ HEN HELPEN OM HUN VEE WEER OVER DE GRENS TE KRIJGEN. DOE HET HEK OPEN!

TRIOMFANTELIJK KEKEN KID EN BRYANT ELKAAR AAN TOEN ZE DE BEREIDWILLIGE HELPERS VAN EL FOX BEZIG ZAGEN OM HET HEK OPEN TE MAKEN. HUN NIEUWE BONDGENOOT KWAM GOED VAN PAS.

KOM, BRYANT, WE HELPEN ZELF EEN HANDJE MEE.

IN PLAATS VAN ACHTER EL FOX AAN TE RIJDEN, RIJDEN WE NU NAAST HEM.

WAT ZAL DAN DREW OPKIJKEN, ALS HIJ ZIJN HELE KUDDE TERUGKRIJGT!

VLUG, MANNEN, WE HEBBEN NOG EEN LANGE EN ZWARE RIT VOOR DE BOEG.

INTUSSEN KEEK DON AMERIGO IN DE HERBERG ONGEDULDIG OP ZIJN HORLOGE. DE TIJD VERSTREEK, ZIJN HUMEUR WERD ER NIET BETER OP.

WAAR BLIJFT DIE DIAZ TOCH? HIJ HAD EEN UUR GELEDEN HIER AL MOETEN ZIJN. IK VERTROUW HET NIET...

KALM TOCH, DON AMERIGO. DE COWBOYS ZITTEN VEILIG ACHTER DE TRALIES EN GARCIA BRENGT ZE MORGENOCHTEND NAAR SAN BRAVADOS.

DON AMERIGO KEEK VOLDAAN ROND, EVEN LATER SLOEG HIJ TRIOMFANTELIJK MET DE VUIST OP TAFEL...

JE HEBT GELIJK, DIE KERELS ZULLEN GEEN STUK VEE OVER DE GRENS TERUGBRENGEN.

NAUWELIJKS WAS HIJ UITGESPROKEN, OF HIJ SPRONG OP. BUITEN WERD GESCHOTEN EN GESCHREEUWD... ALLEN BLEVEN EEN OGENBLIK VERBIJSTERD STAAN...

WAT IS ER AAN DE HAND?

BOEFJE MAG BLIJVEN

Karel zag het dadelijk toen hij thuiskwam: er was iets mis! Vader, die in een hoekje van de winkel een klok aan het repareren was, antwoordde somber op zijn groet. In de huiskamer zaten Henk en Mimi bij de grote ronde tafel. Henk steunde zijn hoofd in zijn handen, zijn gezicht stond op zeven dagen onweer. Mimi veegde met een zakdoekje tranen van haar gezicht. In de hoek lag Boefje, hun hond, op een kussen.

„Dag," zei Karel onzeker, „zeg, is er iets? Waar is moeder?"

Henk knikte met zijn hoofd in de richting van de keuken.

Nu begon Karel zich verschrikkelijk onbehaaglijk te voelen. Dat zelfs Boefje hem niet vrolijk blaffend omver probeerde te springen! Er zou toch niets met moeder zijn? Meteen liep hij door naar de keuken. Tot zijn opluchting zag hij zijn moeder daar in een pan roeren.

„Dag, moeder, is er iets gebeurd?"

Moeder zuchtte. „Ja, Karel, ik zal het je maar meteen vertellen. Boefje gaat morgen weg."

„Boefje weg? Nee, dat kan niet! U kunt hem toch niet zo maar wegdoen? En waar zou hij dan heen moeten? Naar oom Piet?"

Moeder knikte: „Ja, Boefje gaat naar oom Piet. Daar kan hij heerlijk door de bossen hollen. Hier kan hij alleen maar een paar maal per dag aan de riem een wandelingetje op straat maken."

„Hij kan hier toch ook heerlijk rennen?" zei Karel verontwaardigd. „In het park kan hij net zo hard draven als hij wil."

„En wie gaat er dan met hem naar het park?" vroeg moeder ernstig. „Een paar maanden geleden, toen ik zei dat jullie de verzorging van Boefje van mij moesten overnemen omdat het voor mij te druk werd, beloofde Mimi dat zij hem iedere ochtend zou borstelen. Zij heeft het misschien drie keer gedaan en toen vond zij het te veel tijd kosten. Henk zou 's morgens voor schooltijd met hem naar het park gaan en jij 's middags. Jullie hebben het beiden nog geen week volgehouden."

Karel staarde beschaamd naar zijn schoenen. „Ik, eh, ik heb toch mijn huiswerk," zei hij verdedigend.

Moeder glimlachte even. „Vind je dat zelf geen flauw smoesje?" vroeg ze.

„Eh. . . ja. . ." zei Karel eerlijk. „Ik had best met Boefje kunnen wandelen, maar ik had er niet veel zin in. Maar als hij mag blijven, beloof ik u, dat ik heus iedere dag met hem naar het park ga."

„Dat zeiden Henk en Mimi ook al," vertelde moeder. „Maar vader heeft nu vast besloten, dat Boefje naar oom Piet gaat. Vader heeft vanmiddag meteen gebeld na het gebeurde met die klant."

„Klant? Wat klant, moeder?"

Moeder zuchtte. „Da's waar, dat weet

„Vind je dat zelf geen flauw smoesje?" vroeg ze.

je nog niet. Ik ben vanmiddag even met Boefje op straat geweest. Door de regen waren de straten flink modderig. Opeens trok Boefje de riem uit mijn hand en rende naar een hond aan de overkant; daar speelde hij even mee en toen liep hij rechtstreeks naar de winkel. Hij gaf met zijn poot een tik op de deurknop, zoals jullie hem zo mooi hebben geleerd, en ging naar binnen, en toen sprong hij met zijn vieze modderpoten tegen de lichte mantel van een dame die bij vader een horloge wilde kopen. Ze was zó boos, dat zij het horloge niet heeft gekocht. Bovendien moeten wij haar mantel laten stomen."

Het was nacht. In hun slaapkamertje lagen Karel en Henk onrustig te slapen. Ze droomden van Boefje. Henk droomde dat hij een paar witte kaplaarsjes voor Boefje ging kopen. Karel droomde dat Boefje met modderpoten boven op een slagroomtaart sprong. Eerst blafte hij, toen begon hij hard te janken. Karel draaide zich met een ruk op zijn andere zij en sloeg zijn ogen op. Was hij nou wakker of droomde hij? Nee, hij was wakker en Boefje jankte echt.

„Karel," klonk Henks stem uit het andere bed, „ben je wakker?"

„Ja, Boefje jankt. Laten we even kijken." Hij sprong uit bed en deed de deur van hun kamertje open. Op hetzelfde moment kwam vader ook te voorschijn.

„Ik..." begon Karel.

„St," fluisterde vader, „ik hoor wat. Blijf jij hier." Als een Indiaan sloop vader de trap af. Henk en Karel stonden met bonzend hart boven aan de trap. Behalve het gejank van Boefje hoorden ze een zacht gestommel.

„Een inbreker," fluisterde Henk klappertandend.

„Ik geloof het ook," fluisterde Karel terug. „Ik ga vader helpen, bel jij op vaders slaapkamer de politie. Vlug!" Meteen sloop hij de trap af. Hij was halverwege, toen vaders stem klonk: „Zo, meneer! Handen omhoog of ik schiet!" Het gejank van Boefje ging over in grommen.

De rest van de trap deed Karel in twee sprongen. In het licht van de straatlantaarn zag hij midden in de winkel een man staan, met zijn armen omhoog. De grommende Boefje had de man vast bij de zoom van zijn jas. En vader... ondanks het griezelige van de situatie had Karel moeite zijn lachen te houden. Vader bedreigde de inbreker met Henks oude waterpistooltje. „Je kunt nooit weten," zei vader steeds als de kinderen hem met het pistooltje plaagden. En nu bleek het ding hem inderdaad van pas te komen!

„Zo," hoorde Karel vader zeggen, „wou je mijn zaak leegstelen? Je had natuurlijk niet verwacht, dat ik een waakhond zou hebben en een pistool naast mijn bed."

„Och, meneer," zei de inbreker, „laat u mij voor deze keer gaan. Het is de eerste keer, dat ik het doe. Ik beloof u, ik zal het geen tweede keer proberen."

Tijd voor antwoord was er niet, er stopte een auto voor de deur.

Karel kwam uit zijn schuilhoek te voorschijn. „De politie, vader! Henk heeft de politie gebeld." Hij deed het licht in de winkel aan en opende de deur voor de politiemannen.

„Aha," zei een der agenten, „daar hebben we onze vriend Pietje de Ekster weer."

De man mompelde iets kwaadaardigs, terwijl hij tussen twee agenten naar buiten liep.

„En die kerel beweerde dat hij het voor de eerste keer deed," zei vader verontwaardigd. „Hij vroeg me nota bene of ik hem wilde laten lopen. Ik..."

„Vader," viel Karel hem in de rede, „kijk hij eens hebben gedaan, kijk eens naar Boefje!"

Hulpzoekend keek de hond naar vader en Karel op. Grote druppels bloed vielen uit zijn bek op de grond.

„Hij bloedt, die arme schat," klonk opeens moeders stem. „Laten we gauw even kijken. En dan gaan we morgenochtend met hem naar de dierenarts."

„Enne..." zei Karel zacht, „moet hij dan toch naar oom Piet? Of mag hij blijven totdat hij helemaal beter is?"

„Blijven tot hij beter is?" echode vader en moeder vervolgde: „Hij blijft voor altijd bij ons! Zo'n flinke hond laat ik niet gaan. Jij blijft hier, hè, Boefje?"

De jongens keken dankbaar en verrukt, Boefje kwispelde met zijn staart. Hij begreep het goede nieuws ook wel.

„... daar hebben we onze vriend Pietje de Ekster weer."

SPELEND*

Kwink de clown wilde zo graag een auto. Hij haalde al het geld uit zijn spaarpot en ging er een kopen. Geen grote, want zoveel geld had hij niet. Maar toen hij er voor het eerst mee wegreed, was hij de gelukkigste man in heel Speelgoedland.

Zijn auto glom als een spiegel en moest glimmend blijven, vond Kwink. Als hij een regenplas zag, reed hij er behoedzaam omheen. Opeens klonk luid getoeter achter hem en een grote wagen die dwars door de modderplassen heenstoof, passeerde hem.

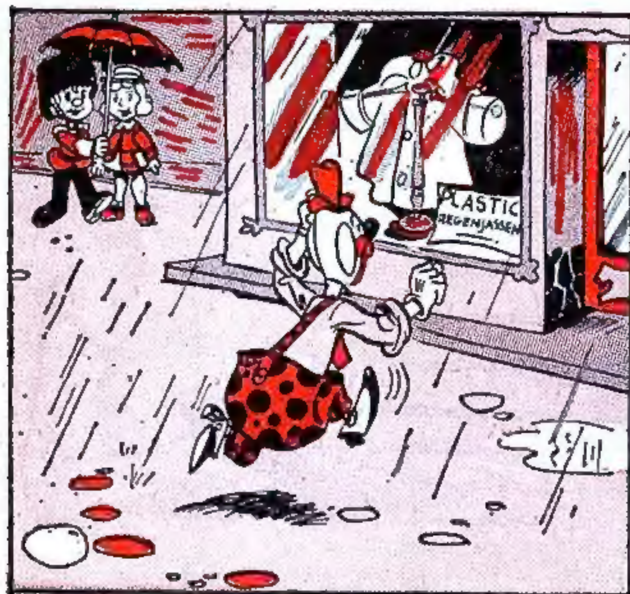
Het volgende ogenblik was de slee voorbij en de modderplas tegelijkertijd verdwenen. Die was uitgespreid over Kwink en zijn auto. Hij stond er zielig naar te staren. „Mijn nieuwe auto . . . helemaal onder de modder . . . als de mensen hem zó smerig zien! . . ."

Kwink reed onmiddellijk naar huis terug en begon zijn wagen schoon te poetsen. Een heel karwei om alle spetters weg te krijgen, maar eindelijk glom de auto weer aan alle kanten. Maar, helaas, toen begon het te regenen. Wat een pech!

SPEELGOED

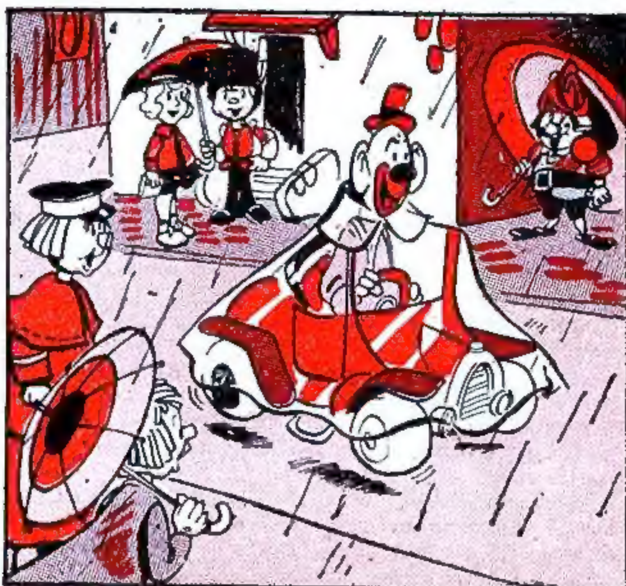
„Wel verdraaid," zei Kwink, „nu kan ik mijn vrienden weer mijn auto niet laten zien." Hij zette de wagen in de garage. Maar toen schoot hem iets te binnen. Hij rende naar de grootste regenjassenwinkel van Speelgoedland zo hard hij kon.

„Mag ik een doorzichtige regencape?" vroeg Kwink. „U bedoelt een plastic jas?" vroeg meneer Druil, de eigenaar van de zaak. „Dit is uw maat." „Die niet," zei Kwink en hij trok de grootste jas aan die er te vinden was. „Deze wil ik," zei hij.

„Die is veel te groot," zei meneer Druil. „Dat moet ook," zei Kwink. „Hij is voor de auto, ziet u." Meneer Druil begreep er niets van, maar Kwink betaalde en ging. „Waar zou Kwink die enorme jas voor nodig hebben?" vroeg Dollie aan Tommie.

Even later begrepen ze het, toen ze Kwink zagen voorbijrijden. Hij droeg zijn plastic jas die zo groot was, dat de hele auto eronder zat. „Haha, nu kan ik door de regen rijden en ziet iedereen toch mijn nieuwe auto," lachte Kwink verrukt.

SLOT

DOOR ELISABETH BERESFORD

Het spook had de trap naar het balkon bereikt, maar raakte met de slip van haar rokken een grote stapel papieren, met het gevolg dat deze door de lucht dwarrelden als een miniatuursneeuwstorm; onderwijl kropen de oude man en de cowboy op een stapel pakkisten, waar zij zich verdedigden tegen alles wat te dichtbij kwam met een brandblusser, die Jim in de eerste krankzinnige ogenblikken had weten los te maken van de muur.

Maar de overmacht was te groot en toen Fred Fun, Al Mead en Joe, met het hele gezelschap achter zich, hen hadden ingesloten, gaven zij zich verslagen over. Zij hadden echter buiten Gappy gerekend, die nog lang niet verslagen was.

„Nou!" krijste de regisseur in de plotselinge stilte, „nou zou ik graag weten. . ." De woorden bleven in zijn keel steken, terwijl hij naar adem hapte.

„Het zijn dieven," zei Fred Fun, terwijl zijn stem oversloeg van opluchting. „Laat u ze maar aan mij over, dan zal ik zorgen dat de politie wordt gewaarschuwd."

„Goed, meneer Fun," zei de regisseur, nog snuivend van woede en opwinding. „Maar zorgt u er dan ook voor, dat de politie ze danig onder handen neemt. Wacht! Ik zal zelf wel met de politie praten. Kijk eens wat ze van mijn studio hebben gemaakt!"

„Weet ik, weet ik allemaal," zei Fred Fun. „Maar maakt u zich geen zorgen over dat stel, ik zal ze wel voor mijn rekening nemen."

„O nee, daar komt niets van in!" klonk een zeer vastberaden stem. Iedereen draaide zich om en een kreet van schrik en verbazing steeg op, want achter een stapel decors verscheen een kleine, angstaanjagende gestalte. Het was een heel klein vrouwtje in een enorme hoepelrok — zij leek meer te zweven dan te lopen. In haar ene hand hield zij een revolver.

„Laat iedereen zijn handen opsteken," snauwde zij. Als in een droom werd het bevel opgevolgd en gingen de handen omhoog, terwijl iedereen de onverwachte verschijning met open mond aanstaarde. „Laat de kinderen hierheen komen," beval zij weer; de kat, de cowboy, het spook en de oude man die hun kans schoon zagen, rukten zich los en liepen hard het toneel over, totdat zij naast haar stonden. Stap voor stap trokken zij zich achterwaarts terug, tot bij de deur — recht in de armen van twee grote politieagenten.

Meneer Schulster, slap van het lachen, nam zijn hoofd tussen zijn handen en kreunde onverstaanbaar: „Ik vergeet het nooit! Nooit, zolang ik leef — die gezichten vergeet ik nooit meer! Al die mensen in bedwang gehouden door iemand van net drie turven hoog en dan nog wel met de steel van een kolenschop!"

„Ik ben heel wat groter!" zei Gappy waardig. „En u moet toegeven, dat het heel aardig op een revolver leek." Zij klopte op de schop, die nu op haar schoot lag. Allen zaten, nog steeds in hun toneelkleren, in een kantoor van de studio. Bij de plotselinge verschijning van de grote agenten, gevolgd door meneer Schulster, waren Fred Fun, Al Mead en Joe op slag veranderd. Zij probeerden zich eruit te praten, maar na een kort gesprek met meneer Schulster waren zij verslagen de studio uitgelopen tussen de agenten; sindsdien hadden de kinderen hen niet meer gezien. Meneer Schulster had zich tegenover alle aanwezigen uitgeput in verontschuldigingen en had de kinderen meegenomen naar het kantoor waar zij nu zaten. Jane had zich plotseling herinnerd, dat meneer Grey nog bij meneer Boskin was en wel op haar zou wachten. Zij had hem bij meneer Boskin opgebeld, maar met een zo onduidelijke boodschap, dat hij onmiddellijk naar Lime Grove gekomen was. Toen hij begreep, dat alles met hen in orde was, had hij erop gestaan de

waarheid te weten en was hij — in plaats van boos te worden — net als meneer Schulster begonnen te lachen.

„Zij mogen het dan wel grappig vinden," zei Vicky terzijde tegen Jane, „maar voor ons was het ernstig genoeg. Ik wou nu maar dat iemand het nu eens goed uitlegde."

Meneer Schulster hoorde die opmerking en, zijn ogen afvegend, zei hij:

„Ik kan jullie nu alles vertellen Bij onze afdeling invoerrechten en accijnzen in Amerika wisten wij al lang, dat er horloges, juwelen, postzegels en kleine antieke voorwerpen van hoge waarde het land werden binnengesmokkeld. Alleen wisten wij niet, hóé het gedaan werd en door wie — alles wat we hadden na maanden van onderzoek was een lijstje van mensen, aan wie de dingen gestuurd werden. Toen hadden wij geluk. Wij ontdekten, toen er een zending oude boeken zoekgeraakt was, dat er in de middelste bladen kleine gaten gesneden waren en dat de goederen Amerika werden binnengesmokkeld in die boeken. Ik ben toen naar Engeland gestuurd om de mensen te vinden die de boeken verzonden en de goederen stalen."

„Natuurlijk!" zei Jim. „Al Meads safe was vol met oude boeken. Ik vond het een beetje gek, want hij was er het type man niet naar om oude boeken te verzamelen."

„En dat is ook de reden, waarom zij jouw album wilden hebben, Jim," zei Vicky. „Er zit een slot op, met een sleutel, het was dus geknipt om er iets in te verbergen."

„Ja," gaf Jim toe. „Toen ik die merktekens zag, kon ik me niet voorstellen, waar die voor dienden, maar natuurlijk moesten ze aangeven, waar de gaten gemaakt moesten worden om de juwelen van mevrouw Frankle in te stoppen."

Hij rilde bij de gedachte aan een dergelijke mishandeling van zijn kostbare boek.

„En daarom namen zij alleen kleine dingen, zoals ringen en broches," ging Peter verder. „Alle andere dingen zouden te groot en te zwaar geweest zijn."

„En," ging Vicky door, „dat bedoelde Al Mead toen hij zei dat Fred Funs zwakheid voor koopjes noodlottig zou worden. En zo is het ook gegaan. Als hij Jims boek niet weggenomen had, zou alles nooit uitgekomen zijn."

„Maar wat was dat voor een lijst, die wij gevonden hebben?" vroeg Peter.

„Dat was de complete lijst van adressen waarheen de boeken in Amerika gezonden werden. Hij legde hem in jullie boek om hem te bewaren," legde meneer Schulster uit. „Hij klopt precies met de lijst die ik zelf heb. Alles wat jullie mij hebben verteld bevestigt wat wij al wisten. Daarom volgde ik Fred Fun. Weet je, toen wij de lijst van de huizen bekeken, waar juwelen gestolen waren, ontdekten wij dat hij er telkens een bezoek gebracht had, kort vóór de inbraak. Toen ik ook nog ontdekte, dat hij bevriend was met Al Mead, werd ik nog achterdochtiger. Wij wisten namelijk dat Al Mead in contact stond met Joe Spinoza en Joe is een bekende inbreker. Je kunt je voorstellen wat een schok het voor mij was, toen ik jullie tweeën over hen hoorde praten. Nu is, dank zij jullie, de hele zaak vlugger opgehelderd dan wij verwachtten. Waarschijnlijk zullen we de Frankle-juwelen vanavond terugkrijgen — dus jullie kunnen trots op jezelf zijn."

„Mag ik mijn album nu houden?" vroeg Jim.

„Later wel," zei meneer Schulster.

„Laat iedereen zijn handen opsteken," snauwde zij.

„Maar ik ben bang dat het voorlopig als bewijsstuk beschouwd wordt."

Er werd op de deur geklopt, een juffrouw verscheen.

„Willen jullie met me meegaan?" vroeg zij. Gehoorzaam stonden zij op; het meisje moest hen naar sir Thomas brengen, de directeur van de studio.

„Ik weet zeker, dat jullie je nergens bezorgd over hoeven te maken," zei meneer Schulster. „Sir Thomas kent nu de hele geschiedenis wel, moed houden dus."

Zij glimlachten gedwee en dropen af, achter de secretaresse van sir Thomas aan. Tot hun verrassing zat de grote man met een brede glimlach op zijn gezicht op hen te wachten.

„Het spijt ons vreselijk dat wij zo'n janboel in de studio hebben gemaakt," zei Peter. „Wij hopen, dat wij niet te veel schade aangericht hebben, maar er was heus geen tijd om iets uit te leggen."

Sir Thomas schudde met zijn wijsvinger tegen hen. „Het kwam een beetje ongelegen," gaf hij toe. „Maar ik geloof dat we, de omstandigheden in aanmerking genomen, alles wel verder kunnen vergeten. En nu zou ik het hele verhaal van jullie kant willen horen."

Bij stukjes en beetjes brachten zij het ten gehore. Soms keek sir Thomas verrast, soms verbaasd en een of twee keer haalde hij een grote zakdoek te voorschijn en moest heel hard zijn neus snuiten. Hij gedroeg zich geheel op dezelfde wijze als meneer Grey, toen deze met meneer Schulster hun avonturen aanhoorde. Hij was erg rood in zijn gezicht, toen Jim klaar was met zijn verhaal.

„Ik begrijp het," zei hij bedachtzaam. „Jullie snappen natuurlijk wel dat we er niet op gesteld zijn dat zulk soort dingen weer gebeuren. Dus jullie niet meer in de studio! Ik vind echter" — hij keek hen nadenkend aan — „dat we voor vanavond, onder deze zeer bijzondere omstandigheden een uitzondering moeten maken. Als ze het thuis goedvinden mogen jullie vanavond als mijn gasten in Lime Grove terugkomen; ik zal ervoor zorgen, dat na afloop van het programma iedereen je autogrammenalbums tekent en dan zal ik ze persoonlijk in het openbaar verkopen."

Er klonk een kreet van blijdschap. Sir Thomas stak zijn hand op. „Maar," zei hij, „één ding spreken wij af. Geen achtervolgingen meer door de studio's, geen verstoppertje meer in verhuiswagens, kleedkamers of pakhuizen, geen beschuldigingen meer aan het adres van ons personeel dat zij autobandieten zijn en . . niet meer jezelf in Lime Grove binnensmokkelen. Afgesproken?"

Alle vijf knikten, te veel onder de indruk om iets anders te doen.

„Dan zie ik jullie om half negen weer hier," zei sir Thomas.

„Heel, heel erg bedankt," zei Jim, namens hen allen sprekend, terwijl zij de deur uitliepen.

„Nou, dat is bijzonder goed nieuws," zei meneer Grey, toen zij hem vertelden wat sir Thomas had gezegd. „En als klap op de vuurpijl, Jane: meneer Boskin heeft me verteld dat de boeken van je grootmoeder waarschijnlijk wel een paar duizend waard zijn."

„Zoveel? Centrale verwarming," zei Jane dromerig glimlachend. „Jullie krijgen nu massa's geld voor de autogrammenalbums, Peter; David kan zijn loopmachine krijgen en Gappy kan gaan zwemmen. . ."

„O nee, dat kan ik niet aannemen!" zei Gappy, erg bedroefd kijkend. „Heus, dat kan niet."

„Onzin!" zei Peter. „Denk eens even na, zonder jou zouden we nooit één enkel avontuur beleefd hebben. Hee, kijk, daar is meneer Plumpton."

„Wat vind je, moesten we er maar liever niet vandoor gaan?" vroeg Vicky, met bange voorgevoelens.

„Nee, natuurlijk niet, we hebben nú toch niets gedaan?" zei Peter.

„Hallo! Hallo! Hallo!" zei meneer Plumpton. „Ik heb nogal vreemde verhalen over jullie gehoord en ik ben op een prachtidee gekomen!"

Hij stond hen stralend aan te kijken.

„Ik dacht zo dat we wel een soort vervolgverhaal over jullie vijven konden maken," zei meneer Plumpton enthousiast. „Wat zeggen jullie ervan om morgenochtend om tien uur bij mij op kantoor te komen om erover te praten, hè?"

„Bedoelt u dat u er een verhaal voor de televisie van wilt maken?" vroeg Vicky. „En mogen wij dan meespelen?"

„Natuurlijk, natuurlijk," zei meneer Plumpton. Zij wisselden vragende blikken.

„Ik denk wel, dat ik toestemming van oma zou krijgen," zei Jane. „Alleen voor de vakantie natuurlijk. Goed, ik doe het."

„Graag!" zei Jim.

„Ja!" zeiden Vicky en Peter tegelijk.

„Ik ook!" zei Gappy, haar luifelhoed op haar hoofd omdraaiend. „En ik weet al precies, hoe het moet heten."

„Hoe dan?" vroegen de anderen tegelijk.

„Nou, „Het televisiemysterie" natuurlijk!" zei Gappy.

*„Ik dacht zo dat we wel een soort vervolgverhaal over jullie vijven konden maken," zei meneer **Plumpton** enthousiast.*

AVONTUUR IN DE NATUUR

DE BUIZERD EN DE KRAAIEN

De kraaien krasten ratelend toen ze de buizerd ontdekten. „Arrr, arrr!" Een hard, alarmerend geluid. Met drieën joegen ze achter de roofvogel aan. Ha, wat genoten ze ervan om die gehate buizerd dwars te zitten! Tergend dichtbij vlogen ze schreeuwend met hem mee. De een naderde hem stiekem van achteren en trok hem gevoelig aan de staartveren, terwijl een ander keer op keer van boven af een felle schijnaanval deed. Met een grauw zwaaide de buizerd zich dan op zijn rug. Maar de vlugge kraai ontweek de klauw die flitsend omhoog sloeg. De buizerd maakte zich kwaad. Met woeste vleugelslagen stoof hij achter zijn kwelgeesten aan. Maar nu vonden de kraaien het opwindende spel nog veel mooier. Zij wonnen het toch altijd; zij waren veel behendiger. Dat besefte de buizerd ook. Daarom zette hij zich op de grond. De kraaien landden om hem heen, schijnbaar onverschillig. Nu bleven ze wijselijk uit de buurt van zijn sterke poten. Maar nauwelijks had de buizerd weer het luchtruim gekozen of daar begon het spel opnieuw. De buizerd kreeg er schoon genoeg van. Zo kwam er van jagen niets terecht. Op deze manier kon hij zijn aandacht niet bij muizen en mollen houden. Hij zette zich op een boom en wachtte. Dat verveelde de kraaien al gauw. De een na de ander gingen zij op zoek naar nieuwe belevenissen. Daar zat een konijn in een strik! „Agggr!" Nu riep de kraai anders. Zijn soortgenoten kenden de betekenis van dit lage keelgeluid. Zwijgend streken zij neer. Hun harde, dof glanzende snavels gingen aan het werk.

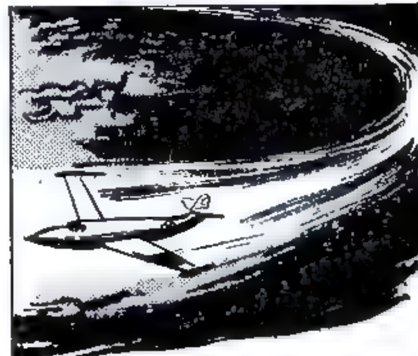
Van ver, ver weg zagen de scherpe ogen van de buizerd hoe de kraaien zich haastig verzamelden. De grote roofvogel sloeg zijn wieken uit, laag over de grond kwam hij aanzetten om zijn deel op te eisen. De kraaien stoven uiteen, toen hij koninklijk omlaag kwam. Daar stond hij breeduit boven het konijn. De kraaien scholden en krasten, doken fel op hem neer en trokken hem geniepig aan de veren, maar de buizerd lachte hen uit en haalde onverstoorbaar zijn schade in.

Captain
JOKER

„GEEN NOOD, VOLGT U ME MAAR,"
KREEG JOKER TE HOREN.

„WIJ BESCHIKKEN OVER EEN PROBAAT MIDDEL OM ONGEWENSTE VLIEGTUIGEN TE WEREN

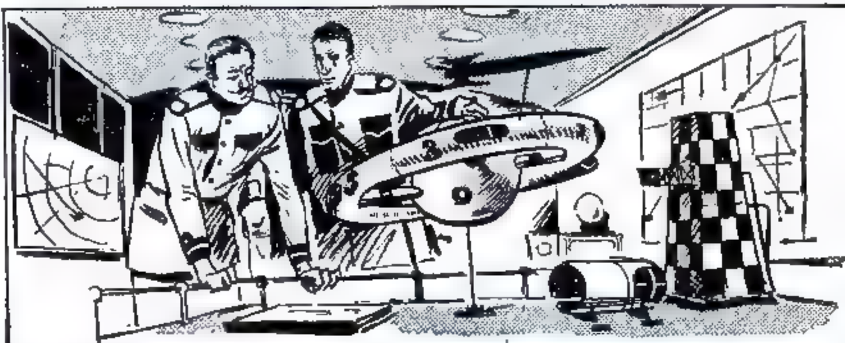

U MOET NAMELIJK WETEN DAT WIJ IN HET KOMPAS VAN HET VLIEGTUIG EEN KLEINE AFWIJKING KUNNEN VEROORZAKEN." JOKER WERD NAAR EEN KIJKER GELEID, WAARMEDE HIJ 'T VREEMDE VLIEGTUIG KON VOLGEN.

INDERDAAD ZAG HIJ DAT DE PILOOT LANGZAAM VAN KOERS VERANDER-DE EN SPOEDIG UIT HET GEZICHT VERDWEEN.

OP HETZELFDE OGENBLIK WERD ECHTER OVERAL EEN HEFTIG GESIS EN GEFLUIT HOORBAAR; LANGZAAM WERD ALLES, GEBOUWEN EN INSTALLATIES, IN DICHTE NEVELS GEHULD.

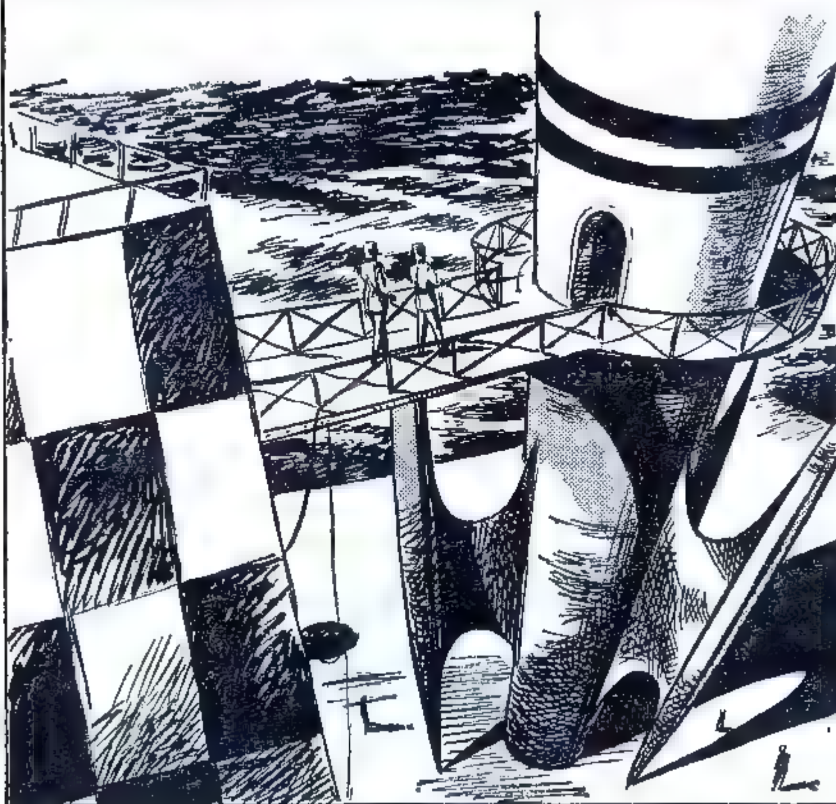

DE DIKKE DAMP ONTSNAPTE UIT OVERAL GEPLAATSTE PIJPEN, DIE JOKER NOG NIET HAD OPGEMERKT.

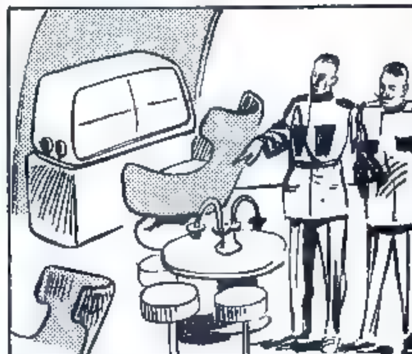

„HET IS EIGENLIJK OVERBODIG,"
ZEI JOKERS GIDS.

„MAAR EEN VREEMDE PILOOT MOCHT EENS VAN ZIJN KOERS AFWIJKEN EN ONZE BASIS ONTDEKKEN. NU KAN HIJ ECHTER NIETS ZIEN. IK ZAL U NU NAAR DE MODELLEN VAN ONZE RUIMTESCHEPEN EN RAKETTEN BRENGEN; HET ZAL U WEL INTERESSEREN, DENK IK..."

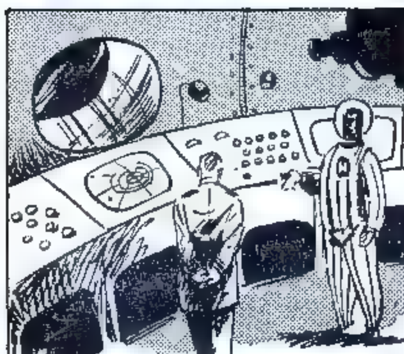

VOL BELANGSTELLING KEEK JOKER INDERDAAD IN DE GROTE KAMER ROND.

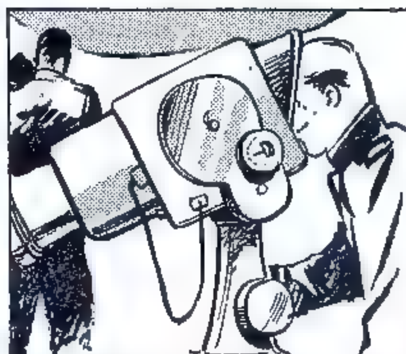

„VERSCHILLENDE RAKETTEN HEBBEN WE REEDS AFGEVUURD," HOORDE JOKER VERDER. „VOOR ALLE ZEKERHEID HEBBEN WE IN DE KOP EEN GROTE PARACHUTE GEPLAATST; DAARMEDE KAN DE BEMANNING ZICH REDDEN IN GEVAL VAN NOOD."

DOOR ALLERLEI GANGEN EN MET ENKELE LIFTEN WERD JOKER DAARNA NAAR BUITEN GEBRACHT, WAAR ZIJN GIDS HEM NAAR EEN GEREEDSTAANDE RAKET GELEIDDE. VIA EEN SOORT BRUG KONDEN ZIJ ER BINNENTREDEN.

DE PASSAGIERSRUIMTE, ZAG JOKER, HAD GEEN RAMEN; DOOR MIDDEL VAN TELEVISIE KON MEN ECHTER NAAR BUITEN „KIJKEN".

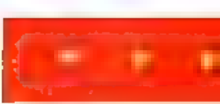

HET TOESTEL WAS INGESCHAKELD; JOKER KON INDERDAAD ALLES ZIEN WAT ER BUITEN DE RAKET GEBEURDE.

DE BESTUURDERSCABINE, WAARHEEN JOKER VERVOLGENS WERD GELEID, STOND VOL MET VELE INGEWIKKELDE SCHAKELBORDEN.

EEN ZEER GROTE CAMERA STOND ER OPGESTELD, WAARMEDE ALLES GEDURENDE DE VLUCHT KON WORDEN GEFOTOGRAFEERD.

JOKER PROBEERDE EEN VAN DE SPECIALE STOELEN, WAARIN MEN WEINIG VAN DE BEWEGING TIJDENS DE START VOELDE.

DICK TURPIN

DE STOET REED DE HEUVEL OP, GEEN ONRAAD VERMOEDEND. DE VOORHOEDE PASSEERDE DE PLEK WAAR DICK MET ZIJN MANNEN VERBORGEN STOND OPGESTELD EN TOEN...
1

DE OVERVAL VERRASTE DE SOLDATEN, ZODAT ZE IN HET WILDE WEG SCHOTEN. EVEN LATER WAREN HUN TEUGELS EN STIJGBEUGELS DOORGESNEDEN.
TREK ZE UIT HET ZADEL EN ONTWAPEN ZE!

DAT NOEMT ZICH SOLDAAT, HIJ KAN NIET EENS VECHTEN!
2

DE OVERIGE SOLDATEN SLOEGEN OP DE VLUCHT.
BIJ JOUW GROEP NOG GEWONDEN, TIM? BIJ MIJ ALLEEN EEN SABELHOUW IN DE ARM.
EEN TRAP VAN EEN PAARD, NIET ERNSTIG GELUKKIG. KIJK EENS HOE HARD DE SOLDATEN WEGRENNEN!
3

DAT WAS VLUG WERK. IS HET GELD ER DICK?
JA, HET ZIT IN IJZEREN KISTEN. BEETLES, RIJD MET HET RIJTUIG NAAR SANDY'S HUIS. LAAD ALLES UIT. SPAN DE PAARDEN UIT EN LAAT HET RIJTUIG IN DE AFGROND TUIMELEN.

WIJ GAAN EERST DOOR HET BOS OM EEN SPOOR ACHTER TE LATEN. STRAKS ZOEKEN ALLE SOLDATEN HET LAND AF NAAR ONS. EEN VALS SPOOR IS DAN VAN GROOT NUT.
IK ZAL FLINK DOOR RIJDEN PAT, RIJD JIJ ACHTER ME AAN?
REKEN MAAR, BEETLES.
4

BREEK TAKKEN AF EN VERTRAP HET GRAS, DAT GEEFT EEN DUIDELIJK SPOOR – ALLEEN IN TEGENOVERGESTELDE RICHTING VAN DE KOETS!

TOEN IEDEREEN VERTROKKEN WAS STOND DE KOETS ER,DIE NEERGESLAGEN WAS, OP. HIJ HAD ALLES GEHOORD WAT BESPROKEN WAS, MAAR HAD ZICH STIL GEHOUDEN
DUS ZE BRENGEN HET GOUD NAAR DE HUT VAN SANDY BIJ DE KALKGROEVE! IK MOET ZIEN IN ROCHESTER TE KOMEN. DIT MAAL ZAL DICK TURPIN IN DE VAL LOPEN
GELUKKIG IS ER NOG EEN PAARD. MISSCHIEN KRIJG IK EEN BELONING VOOR MIJN INLICHTINGEN OVER HET GESTOLEN GOUD EN VOOR HET GEVANGENNEMEN VAN TURPIN
5

NOG EEN ZETJE.
BEETLES WAS SPOEDIG BIJ DE KALKGROEVE. NET WAREN ZE BEZIG DE KOETS OVER DE RAND TE DUWEN TOEN DICK EN ZIJN MANNEN KWAMEN AANRIJDEN

HET GOUD IS UITGELADEN. MAAR WE HEBBEN TOBY'S KAMERADEN NOG NIET LATEN WETEN DAT WE HIER ZIJN
DOE DAT DAN EERST. PETERS, GA NAAR DE RIVIER EN WAARSCHUW TOBY
GOED, DICK
6

ALS JE PETERS STUURT, DICK, EN DE SCHOUT ZIET ZIJN SNOR, DAN RUIKEN ZE AL LONT
EN ALS HIJ JOUW SNOET ZIET, DAN...
JONGENS, GEEN GRAPJES NU!

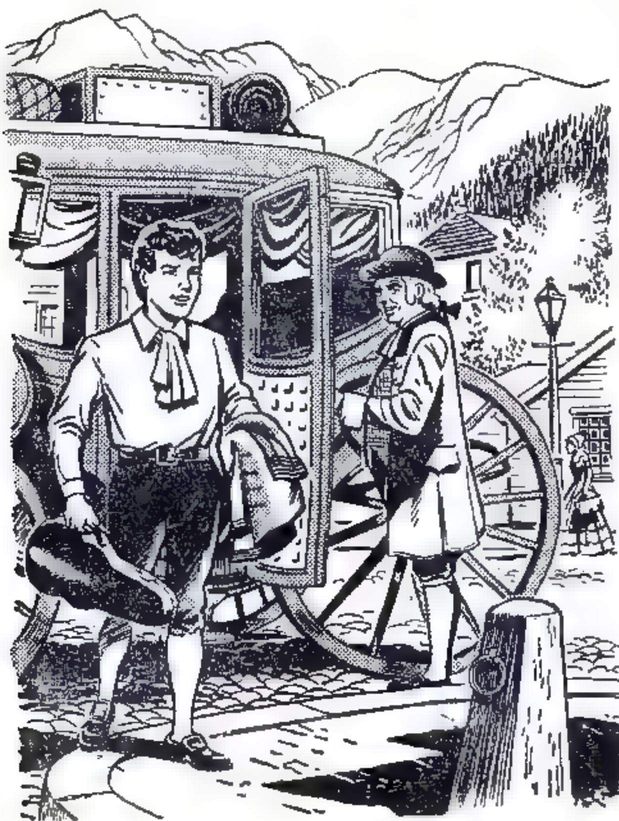

EVEN LATER KWAM TOBY TROTTAL
WAAR HEB JE DE BUIT? ALLES KAN IN DE RUIMEN VAN DE BOOT WORDEN VERSTOPT
HOE VLUGGER HOE BETER. HIER ZIJN DE KISTEN.
TOBY WEET ALTIJD RAAD, DICK. WIJ HEBBEN NIETS MEER TE DOEN. WIJ GAAN MAAR
7

TERWIJL TOBY'S KNECHTEN DE KISTJES IN DE SCHOENER STOUWDEN, BETAALDE CLAUDE ZIJN HELPERS.
DELEN JULLIE DIT ZAKJE GOUDSTUKKEN SAMEN, TIM. DANK ZIJ JULLIE HULP IS DE OVERVAL GELUKT
TOT UW DIENST HOOGHEID. EN DAT U MAAR GAUW WEER OP UW TROON MAG ZITTEN!

GAAN JULLIE MET ONS MEE, DICK?
JA, MAAR DE ANDEREN WACHTEN OP ONS IN DE HERBERG!
MAAR WIJ GAAN MEE TOTDAT ALLES IN ORDE IS.
8

DE SPOOKVIOLIST IN DE

Het gebeurde in de tijd van postkoetsen en gaslicht, in de tijd, waarin de Oostenrijkse keizer gaarne in de muziekstad Salzburg vertoefde. Met ratelende wielen reed de postkoets uit Rosenheim over de weg, die met grillige kronkelingen uit het gebergte naar beneden voerde. In de diepte lag Salzburg met zijn talrijke torens, schitterend in het licht van de zon. Om zijn komst aan te kondigen liet de koetsier een vrolijk deuntje schallen; de paarden roken de stal en begonnen harder te draven. De postkoets hotste en botste heen en weer over stenen en kuilen en de zeven reizigers, die erin zaten, hotsten en botsten mee. Onder hen bevond zich een jongen: zijn naam was Guido Lavelli, een Zwitser, afkomstig uit Pontresina. Een vioolkist en een bundeltje kleren hield hij krampachtig op zijn schoot, want er was geen plaats meer in het rijtuig om de bagage neer te leggen. Toen hij uit het kleine portierraampje keek, begon zijn hart sneller te kloppen en zijn ogen straalden. Hij had dan eindelijk, na een reis van twee weken, gedeeltelijk te voet, gedeeltelijk met de postkoets, het doel bereikt: de beroemde muziekstad, de stad waar veel grootmeesters van de muziek gewoond hadden en nóg woonden. Zachtjes liet hij de hand, als een liefkozing, over de vioolkist glijden: zijn viool, een prachtig instrument dat hij van meester Bachmann, te Pontresina, had gekregen. Meester Bachmann had het instrument voor hem gebouwd, een viool zó mooi van klank als er slechts weinige waren. „Hij zal je geluk brengen," had meester Bachmann gezegd, „bewaar hem goed en als je eens een groot violist bent geworden, moet je ook nog eens aan mij, je oude meester, denken."

Hij sprong uit de koets en stond opeens, door het zonlicht verblind, midden in de drukte van het plein.

„Hee, jongeman, zou je niet eens uitstappen?" vroeg de koetsier, olijk verbaasd. „We zijn er!"

Guido schrok uit zijn dromen op. Hij sprong uit de koets en stond opeens, door het zonlicht verblind, midden in de drukte van het plein voor de beroemde dom: de plaats, waar al het leven van de stad zich concentreerde. Hij stond er met zijn bundeltje oude kleren en zijn viool, eenzaam en alleen, als in het licht en in de ruimte verloren. Niemand kende hem en hij kende niemand. Niemand wist dat hij, Guido Lavelli, helemaal uit Zwitserland hierheen was gereisd. Meester Bachmann had hem de raad gegeven naar meneer Louis Brühl, de beroemde dirigent, te gaan. Die zou, zo had hij gezegd, hem wel aan werk helpen.

„Ik ken meneer Brühl niet eens," had Guido opgeworpen, waarop meester Bachmann geantwoord had: „Meester Brühl is een beroemd man en een groot kunstenaar. Hij moet dus ook een goed en vriendelijk mens zijn." Jawel! Ginds in Pontresina leek dat allemaal gemakkelijk genoeg, nu Guido echter hier te Salzburg stond, te midden van al die wandelende en pratende mensen, van wie niemand naar hem keek, zag het er een beetje anders uit. Niemand schonk enige aandacht aan hem, er was niemand, die op hem lette.

Er zat voor hem niets anders op dan zich naar de Salzachstraat te begeven. Daar woonde meneer Brühl. Het adres had hij van meester Bachmann gekregen. Daar Guido de weg niet kende, klampte hij een voorbijganger aan. De man had haast, haalde de schouders op en liep hem bijna ondersteboven. De tweede meneer, die Guido aansprak, was vriendelijker: die pakte hem bij de schouder, draaide hem een slag rond en zei: „Daar, die straat waar je neus nu naar toe wijst, dat is de Salzachstraat."

Nu was het niet moeilijk meer het adres van meneer Brühl te vinden. De naam van de beroemde dirigent stond met grote, duidelijke letters op de deur. Hij belde aan

Het dienstmeisje, dat de deur opende, vertelde hem echter dat meneer Brühl hem voorlopig niet kon ontvangen. Hij moest het later nog maar eens proberen. Teleurgesteld ging Guido weg. Langzaam slenterde hij de straat uit, totdat hij aan de rivier kwam. Het water van de Salzach heeft een vale, geelwitte kleur, omdat het uit een kalkachtig gedeelte van de Alpen komt. Het woelde en schuimde woest, want het had de laatste weken veel en hard geregend. Ook in het hart van Guido kolkte en bruiste het. Hij ging op een bank zitten en probeerde rustig na te denken. Veel geld had hij niet meer. Al zijn hoop was gesteld geweest op de aanbevelingsbrief, die hij van de meester van Pontresina had meegekregen, maar met die brief kon hij niets beginnen, als hij meneer Brühl niet te pakken kreeg. Eindelijk... dát was een idee! Hij zou voor het huis van meneer Brühl gaan posten. Als hij zijn huis verliet of naar binnen ging, zou hij hem aanklampen. Een brutaal mens heeft de halve wereld. Zo gezegd, zo gedaan: Guido ging in de Salzachstraat op een stoepje zitten, schuin tegenover het huis van meneer Brühl. Twee uur lang werd zijn geduld op de proef gesteld. Hij had honger, maar durfde zijn standplaats niet verlaten. En eindelijk, ja, hoor, daar kwam

KEIZERSLOGE

Voor het concertgebouw bleven ze staan en gingen naar binnen. Er werd de hele week geen concert gegeven, maar wel kwamen de leden van het orkest er iedere avond bijeen om onder leiding van concertmeester Bonin te repeteren. Er kwam een vreemd gevoel over Guido, toen hij door de lange, donkere gangen stapte. Hier en daar brandde een klein wankel gasvlammetje, dat alle schaduwen deed dansen. Zij betraden het podium. Spookachtig lag daar de donkere zaal met al die lege stoelen. Er brandde op het podium maar een heel klein, blauw vlammetje. Guido keek rond: de loges links en rechts van het podium waren met rood fluweel bekleed en deden in het duister aan de bloedige muilen van reusachtige monsters denken. Meneer Bonin trok aan het kettinkje dat onder het blauwe vlammetje hing en meteen begon de grote gaskroon boven het podium te branden. De kroon verspreidde een helder wit licht. Meneer Bonin nam Guido mee naar een van de loges. „Kijk," zei hij, „als je hier nu in deze loge achter de

een kleine heer uit het huis. Guido liet viool en kleren op de stoep achter en holde op hem toe.

„Meneer Bruhl, meneer Brühl, ik moet u spreken! Een ogenblikje, alstublieft."

De heer bleef staan en keek de jongen verbaasd aan. „Wie ben jij?"

„Ik heet Guido Lavelli, meneer."

„Zo, zo... maar ik ben meneer Brühl niet, hoor," zei de ander. „Mijn naam is Bonin. Ik heb aan je tongval gehoord dat je Zwitser bent. Dat ben ik ook. Wij zijn landgenoten. Ik ben eerste concertmeester bij meneer Bruhl en ook zo'n beetje zijn secretaris."

„Ik moet meneer Brühl spreken," drong Guido aan. „Toe, als u hem zegt..."

Meneer Bonin liet de jongen niet uitspreken. „Meneer Brühl is op reis. Hij geeft een reeks concerten te Wenen. Meneer Brühl komt de hele week niet thuis. En bovendien..." hier aarzelde meneer Bonin even, want hij vond het akelig het tegen de jongen te zeggen, maar hij zei het tóch, „... bovendien is meneer Brühl nooit voor iemand te spreken. Tenminste niet voor gewone mensen en jongens zoals jij. Hij wordt vaak lastig gevallen, zie je, door mensen, die hem iets willen voorspelen. Meneer Brühl is een heel vreemde man. Hij zou zelfs in staat zijn de keizer van de deur te sturen."

Dit antwoord van meneer Bonin was een harde slag voor Guido. Daar stond hij nu, met een heel klein beetje geld in een hem volkomen vreemde wereld. Hij probeerde zijn tranen weg te slikken, maar dat lukte niet erg. Meneer Bonin zou hem wel erg kinderachtig vinden. Meneer Bonin echter was een vriendelijk mens en vond de jongen helemaal niet kinderachtig en toen hij hoorde dat Guido in de stad helemaal vreemd was en nauwelijks geld genoeg bij zich had om te eten en een hotel te betalen, zei hij: „Kom mee, misschien kan ik je een beetje helpen."

Guido Lavelli pakte viool en kleren bijeen en stapte met meneer Bonin mee. Het begon al donker te worden.

gordijnen kruipt, kan niemand je zien. En als je je heel koest houdt, zal niemand je hier vinden. Hier kun je 's nachts wel slapen. Het is de keizersloge, zie je, en de stoelen daar zijn groot en breed en met fluweel bekleed. Als je je benen een beetje optrekt, kun je er best in liggen. Maar, denk erom, dat je er met niemand over spreekt, anders krijg ik er last mee. Ik doe dit, omdat je een landsman van mij bent, anders zou ik er niet aan denken."

Het was wel een heel wonderlijke toestand, waarin Guido nu verkeerde. Daar lag hij in de loge achter de roodfluwelen gordijnen, op de grote leunstoel van de keizer! Hij hield zich zo koest als een muisje en hoorde hoe de muzikanten op het podium hun plaatsen innamen om te repeteren. Hij hoorde hoe meneer Bonin tikte: daar begon het orkest te spelen. Het was heerlijke muziek. Guido luisterde ademloos toe en weldra was heel de wereld en alle ellende vergeten. En daar hij erg moe was, én van de reis, én van al het sjouwen, sliep hij in terwijl het orkest nog speelde...

Midden in de nacht werd Guido wakker. Het duurde enige ogenblikken voor hij zich herinneren kon, waar hij zich bevond. Zijn vingers betastten het fluweel van de leuningen en de zitting. Dat was waar ook: hij lag hier in het concertgebouw in de loge van de keizer! Huiverend kwam hij overeind. Wat was het nu donker. In de grote holle zaal brandde geen ander licht dan het heel kleine blauwe pitje op het podium, waarmee de grote gaskroon werd ontstoken. Het gaf vrijwel geen licht en de zaal was stikdonker. Guido voelde zijn hart bonzen: hij wist niet wáárom, maar deze holle, aartsdonkere ruimte vervulde hem met angst. Weglopen? Nee, dat ging niet. Hij moest hier wel blijven. Natuurlijk waren alle deuren en toegangen tot het gebouw gesloten. Guido deed de ogen weer dicht en leunde in de fauteuil achterover. Maar hij kon de slaap niet meer vatten en zijn angst verminderde niet. Want nu hij wakker lag, hoorde hij overal in het gebouw vreemde geluiden. Nu eens was het een stoel vlakbij, die

kraakte, dan weer een vreemd geritsel op een der gaanderijen, ver weg, ergens heel in de hoogte. En nu klopte er iets vlak bij zijn oor, waarschijnlijk een houtworm, die zich door de poten van de stoel der keizerin een doorgang boorde. Het klonk echter in de stilte bijna even luid als het bonzen van zijn hart. Tenslotte kon Guido het niet langer meer uithouden. Hij moest iets vinden om zijn angst en de stilte te verjagen. Zijn hand tastte in het donker naar de vioolkist en haalde viool en strijkstok te voorschijn. Hij begon te spelen, zachtjes en beverig eerst. Weldra echter werd zijn hand veel vaster. Als Guido Lavelli viool speelde, vergat hij alles om zich heen. De muziek zong door de donkere ruimte. De angst verdween. Guido luisterde verrukt: zó mooi had zijn viool nog nooit geklonken. Hij speelde wel een uur lang. Toen werden zijn armen en oogleden zwaar; hij liet zich op de fauteuil neerzinken en sliep in met de viool in de hand. 's Morgens vroeg werd hij pas wakker, toen de schoonmaaksters kwamen en met emmers en bezems stommelden. Nu moest hij maken, dat hij wegkwam, want zij mochten hem niet zien.

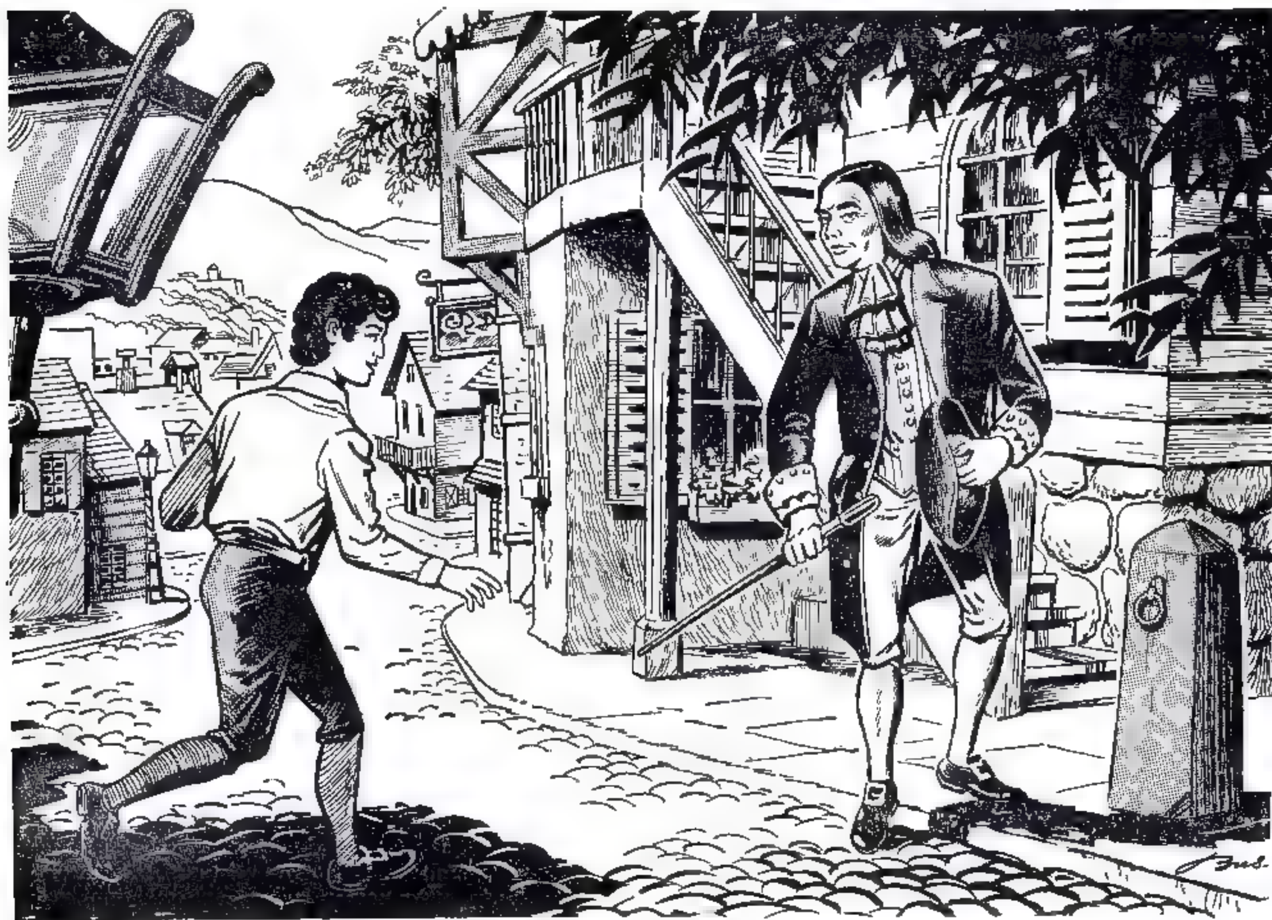
Het werd voor Guido een lange eindeloze dag. Gelukkig echter hoefde hij niet langer honger te lijden, want nu hij geen hotel behoefde te betalen, had hij geld genoeg bij zich om broodjes te kopen; die at hij dan op aan de oever van de rivier, op een bankje, en hij leste zijn dorst aan een der vele fonteinen.

Toch kon het zo niet lang duren: 's nachts slapen in de concertzaal, overdag door de stad slenteren. Guido gaf echter de moed niet op. Nóg niet. 's Nachts kon hij in de lege concertzaal tenminste spelen. Meneer Bonin bemoeide zich niet meer met zijn beschermeling: hij had de jongen onderdak verschaft, nu moest hij verder zijn eigen boontjes maar doppen.

Zo kwam de vijfde nacht.

Guido, weggedoken achter de roodfluwelen gordijnen van de keizerlijke loge, had eerst naar de muziek van het repeterende orkest geluisterd. Ditmaal was er met het orkest een solist opgetreden, die een vioolconcert van Mozart speelde. Guido wist niet, wie het was, die daar gespeeld had, maar het spel van de man had hem niet kunnen bekoren. Hij kende dit vioolconcert uit het hoofd en hij had het gevoel, dat hij het zelf veel beter kon. Toen de musici waren vertrokken, het licht was uitgedraaid en de deuren waren gesloten, probeerde Guido eerst, als andere avonden, te slapen. Hij doezelde even in, maar was na ongeveer een uur klaar wakker. Als iedere nacht greep hij de viool en begon te spelen, ditmaal hetzelfde vioolconcert, dat hij daarstraks gehoord had. Natuurlijk moest hij het zonder de begeleiding van het orkest stellen, maar hij kon het orkest in zijn verbeelding helemaal horen! Het klonk machtig! Zo had hij nooit eerder gespeeld. Wat heerlijk zou het zijn altijd met een orkest te kunnen spelen! Hij vergat alle armoede, alle ellende. Zijn geld was zo goed als op, maar op deze ogenblikken kon hem dit niets schelen. Hij zou meneer Brühl wellicht nooit zien. Goed. Ook dit liet hem koud! Hij hoorde niets anders meer dan zijn eigen viool en het orkest, dat hij zich erbij verbeeldde...

Behalve Guido Lavelli vertoefde er die nacht nog iemand in de concertzaal. Het was een lange, magere man, in een zwarte mantel gehuld. Zodra de lichten ge-

„Meneer Brühl, meneer Brühl, ik moet u spreken! Een ogenblikje, alstublieft!"

doofd en de deuren gesloten waren, sloop de man al tastend de stoelen langs, tot aan de loge tegenover die, waar Guido lag. De man leunde achterover in de fauteuil. Hij was doodmoe. Hij had veel gereisd. Te Wenen had hij een vermoeiende reeks concerten gegeven. Vanavond had hij de repetitie van zijn concertmeester Bonin overgenomen. Hij voelde zich te uitgeput om nog naar huis te gaan, waar niemand op hem wachtte. Vrouw en kinderen had hij niet en de dienstboden sliepen natuurlijk al. Het gebeurde wel meer dat Louis Brühl na een vermoeiende avond in de concertzaal overnachtte. Hij voelde zich er thuis en vond het heerlijk alleen te zijn met de stilte. Hij kon er rustig denken. En terwijl hij daar zo lui achterover lag, dacht hij aan de solist, die vanavond het vioolconcert gespeeld had Hij had de man uitgenodigd, omdat men hem als een beroemdheid had aangeprezen. Meneer Brühl was over die beroemdheid echter allesbehalve tevreden. Hij speelde koud en zonder hart, hij speelde zonder enige ontroering. Meneer Bruhl gaapte, streek zich vermoeid over het gelaat en toen, plotseling, verstijfde hij van schrik. Wat was dát? Daar begon een viool te zingen: het vioolconcert, in de donkere verlaten zaal, het vioolconcert van Mozart, zoals het gespeeld behoorde te worden! Een ogenblik dacht hij het slachtoffer van een zinsbegoocheling te zijn. Maar nee, de muziek was écht, maat voor maat kon hij haar volgen: prachtig spel, zuivere, diep doorvoelde klanken. Er voer een huivering door hem heen. Was hij dan krankzinnig geworden? Langzaam, geruisloos stond hij op en luisterde scherp. De muziek kwam van de overkant, uit de keizersloge. Het was spookachtig. En mooi! Louis Brühl schudde de schrik van zich af en sloop tastend in het donker naar de overkant. Het was zó donker, dat hij niets kon onderscheiden. Vlak bij de keizersloge gekomen fluisterde hij:

„Wie bent u?"

Er kwam geen antwoord. Het spel ging door. Blijkbaar ging de violist zo in zijn spel op, dat hij hem niet verstaan had.

„Wie bent u?" herhaalde hij zijn vraag, nu iets luider.

Weer geen antwoord. Het leek wel een geest die daar in het donker speelde. Stap voor stap sloop meneer Brühl naar het podium en ging de trap op. De eiken treden kraakten, maar de zonderlinge violist hoorde het niet en speelde verder. De dirigent tastte naar het kettinkje onder de kleine blauwe vlam om de gaskroon te doen ontbranden. En plotseling waren het podium en het voorste gedeelte van de zaal in een zee van licht gehuld en het witte schijnsel bestraalde de jongen, die daar eenzaam in de loge stond, onbeweeglijk nu, met grote ogen, waarin niets dan angst lag te lezen. Guido wist dat hij betrapt was. Wat zou er nu met hem gebeuren? De viool zakte langzaam van zijn kin omlaag en als wezenloos staarde hij naar de lange, donkere man in zijn zwarte mantel, die als een spookverschijning langzaam naar hem toe kwam en nu, maar thans op gebiedende toon, herhaalde:

„Wie ben jij?"

Guido beefde van angst. Nu zou hij eruit gesmeten worden! En wat dan?

„Ik ben Guido Lavelli," zei hij nauwelijks verstaanbaar.

„Hoe kom je hier?"

Guido wilde meneer Bonin niet verraden. „Ik ben hier binnengeslopen," zei hij en dit was de waarheid. Iedere avond was hij hier binnengeslopen. Dat meneer Bonin hem daartoe de weg had gewezen, behoefde niemand te weten.

„Kom mee," zei de donkere man en hij sprak op een toon, die geen tegenspraak toeliet. Guido volgde hem. Hij was helemaal de kluts kwijt. De viool had hij bij zich,

„Kom mee," zei de donkere man en hij sprak op een toon, die geen tegenspraak toeliet.

maar hij vergat zijn bundeltje kleren mee te nemen. Samen gingen zij, de jongen en de man, de straat op. Zwijgend liepen ze door de nachtelijke straten, tot ze stilhielden voor een huis, waarvan de gevel door een straatlantaarn werd beschenen. Het was de woning van meneer Brühl. Deze haalde een sleutel te voorschijn en stak hem in het slot.

Guido's hart bonsde en bevend waagde hij de vraag:

„Bent u. . .?"

Maar meneer Brühl liet hem niet uitspreken en zei kortaf:

„Naar binnen."

Er stond een grote vleugelpiano in de kamer, die ze binnentraden. Meneer Bruhl ging zonder zich van de zwarte mantel te ontdoen voor het klavier zitten en beval:

„Speel!"

Het was hetzelfde vioolconcert, waarvan meneer Bruhl nu de orkestpartijen op de piano speelde.

Guido speelde vol vuur, totdat het stuk uit was. Toen zag meneer Brühl hem aan en zei met zijn krakende stem:

„Ik heb veel nachten in het concertgebouw geslapen. Maar ik heb nooit de brutaliteit gehad de stoel van de keizer te kiezen. Jij wél. . ." In stilte dacht hij erbij: Je hebt het recht ertoe, omdat je een keizer onder de violisten zult worden.

Guido, nog niet wetend, waar hij aan toe was, zei:

„Ik zal het nooit meer doen, meneer. . ."

„Dat hoeft ook niet," zei meneer Brühl. „Je blijft hier. En over een half jaar zul je voorgoed bij mij spelen. . ."

Het duurde geen half jaar. Drie weken later maakte Guido Lavelli al deel uit van het orkest om in te vallen voor een zieke. Het was een groot galaconcert: de keizer zelf was aanwezig.

Toen de keizer zijn loge betrad, struikelde hij over een pakje. Zijne majesteit ging zitten en tussen duim en wijsvinger raapte hij het bundeltje op om het aan de hofmaarschalk te geven, en die gaf het weer door aan graaf Podewils. Graaf Podewils bracht het bundeltje oude kleren met een vies gezicht naar de directie, legde het de directeur voor zijn neus en vroeg sedert wanneer men de keizerlijke loge als vuilnisbak gebruikte! De directeur bood zijn excuses aan en gaf het pakje later aan Guido terug.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

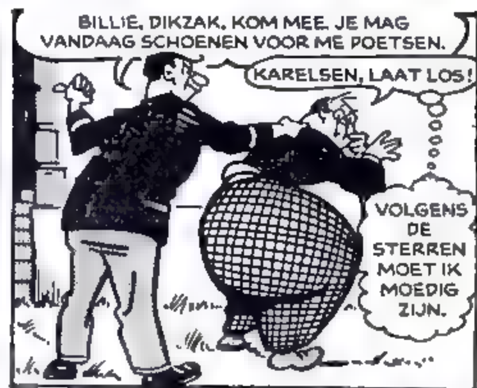

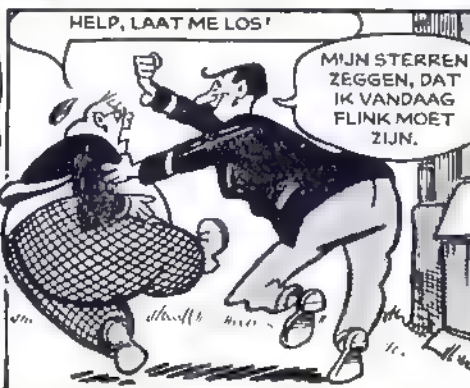

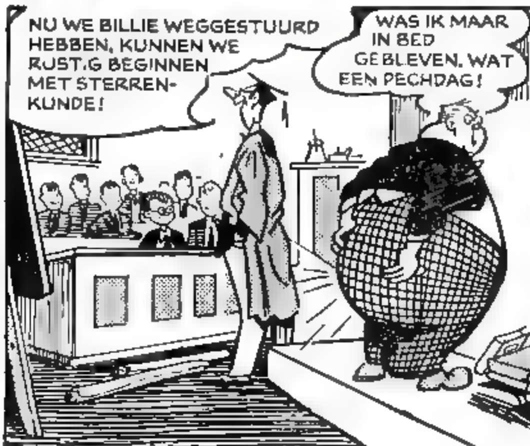

IK MOET VANDAAG NIETS NIEUWS ONDERNEMEN. IK MOET VANDAAG...
BILLY, ZIT NIET TE STAREN EN LET OP!

JONGENS, VANDAAG BEGINNEN WE MET IETS NIEUWS...
NOOIT!

WAT, WIE ZEI DAT?
DE STERREN... IK BEDOEL, IK MOET VANDAAG NIETS NIEUWS ONDERNEMEN.

BRUTALE AAP! HOE DURF JE! WEET JE WEL TEGEN WIE JE SPREEKT?
AU, JA, U BENT EEN SCHORPIOEN... IK BEDOEL...

NU WE BILLIE WEGGESTUURD HEBBEN, KUNNEN WE RUSTIG BEGINNEN MET STERRENKUNDE!
WAS IK MAAR IN BED GEBLEVEN. WAT EEN PECHDAG!

IK HEB ME VERGIST, BILLIE, JE VERJAARDAG VALT NIET ONDER DE SCHORPIOEN.
WAT?

WACHT MAAR TOT IK JOU TE PAKKEN HEB, EZEL!
MAAR IK HEB ME VERGIST, BILLIE!

WAT EEN VERSCHRIKKELIJKE DAG! BILLIE LASTIGER DAN OOIT EN HET ETEN OOK NOG AANGEBRAND!

JAN! WAAROM MAAK JE ZO'N HERRIE IN DE GANG? KOM HIER!

HELP!
KIJK TOCH UIT!

STERREN GENOEG. WAT ZEGT UW STERRENBEELD?
DE STERREN DIE IK ZIE, VOORSPELLEN NIET VEEL GOEDS VOOR JE.

VOOR JOU ZEGGEN DE STERREN EIGENLIJK DAT JE NIETS KWAADS ZAL OVERKOMEN VANDAAG!
VERTEL DAT AAN MENEER KWEL!

II

DOOR MARY FITT

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter bij het hek van een landhuis.*

TWEEDE HOOFDSTUK

Het geheimzinnige huis

Nauwelijks waren ze van de eerste schrik bekomen, toen ze een hond hoorden blaffen. Het was een grote hond, een soort herder, die met woest geweld tegen de poort opsprong. Met opgetrokken bovenlip gromde en bromde hij en toen hij zijn voorpoten tegen het hek zette, was hij nog groter dan Peter. Hij blafte als een razende. Peter en Anne waren blij dat ze aan de andere kant van de poort stonden. Zo'n beest zou in staat zijn je te verscheuren! Ze vonden het zelfs raadzamer wat verder van het hek weg te gaan, want al die ijzeren staven leken niet eens veilig genoeg...

„O!" zuchtte Anne, „wat een afschuwelijke hond. Voor geen goud zou ik naar binnen durven. Ik liet me nog liever ..."

„Ja, laten we maar gauw weggaan," zei Peter. Op dat moment echter hoorden ze iemand fluiten en een jongensachtige stem riep: „Carlo! Carlo. Carlo, kom hier, hou je koest."

Carlo draaide zich om en rende naar zijn baas, die er in de verte uit zag als een landloper. Hij droeg een blauwe verschoten overal met grote scheuren. Maar hij had een prettige stem toen hij Carlo beval: „Ga liggen!"

Carlo gehoorzaamde, hij ging vlak voor zijn baas liggen en kwispelstaartte. De jongen keek niet meer naar hem, hij kwam naar het hek toe; Carlo besloot ook maar op te staan en volgde zijn baas.

„Wat willen jullie?" vroeg de jongen nors door het hek.

„We zijn overvallen door het onweer," zei Peter in zijn beste Italiaans. Gelukkig had vader hun wat Italiaans geleerd in zijn vrije tijd. „We zochten een schuilplaats, maar nu hoeft het al niet meer," vervolgde Peter.

„O," zei de jongen, „jullie zijn Engelsen, dat hoor ik al."

Hij dook uit zijn zak een grote, roestige sleutel op en stak die in het ijzeren slot. „Kom binnen," zei hij, terwijl hij ook de ijzeren ketting van het hek haalde.

„Nee, dank je wel," mompelde Anne met een angstige blik op de hond. „We redden het nu wel weer."

„Dat dacht je maar," zei de jongen. „Zo'n onweer kan hier elk moment weer losbarsten. Dat gebeurt meestal ook."

Anne aarzelde. De jongen had het hek nét zo ver geopend, dat ze erdoor konden, en hij keek vriendelijk, hoewel hij niet lachte.

„Kom toch binnen," zei hij nu. „De hond doet niets, wees maar niet bang. Carlo, ga liggen."

Carlo, die niets deed dan argwanend kijken, ging onmiddellijk weer braaf liggen.

„Zie je wel?" zei de jongen.

Anne en Peter keken elkander even aan. Toen waagden ze de stap door het hek. Langzaam liepen de drie de grote oprijlaan op, gevolgd door Carlo.

De laan was breed, bedekt met fijn, geel grint, maar het geheel zag er erg verwaarloosd uit. Aan beide kanten stonden siersstruiken die nodig gesnoeid moesten worden. Hier en daar bloeide een slordige groep bloemen, meestal geraniums die kennelijk overgebleven waren van grote bloembedden. Vóór hen strekte zich een soort cipressenlaan uit en daarachter zagen ze de gevel van een groot huis met torens en pilaren. De cipressenlaan gaf heerlijke schaduw, maar de bomen waren óók niet gesnoeid, zodat ze hun mooie vormen min of meer verloren hadden. Toen kwamen ze weer in de

zonneschijn, ze klommen een marmeren trap op, die naar een stenen terras leidde met balustraden en standbeelden. Wéér moesten ze een trap op, daarna liepen ze door een soort galerij met witte pilaren en tenslotte stonden ze voor een openstaande, grote eikehouten deur. „Kom binnen," zei hun nieuwe vriend met een uitnodigend gebaar. „Het spijt me erg dat ik jullie zo armoedig ontvangen moet, maar tenslotte hebben we een dak boven ons hoofd. Dan zitten jullie tenminste droog als de volgende bui komt."

Hij had het nog niet gezegd of daar begon het onweer al weer Voor Anne en Peter was het al een bekend geluid geworden, evenals het geruis van de regen, die al weer met bakken neerviel zodat ze bijna niets meer zagen Nieuwsgierig gingen ze het huis binnen. Ze zagen allereerst een geweldige grote hal met een zwart-wit betegelde, marmeren vloer. Overal stonden beelden tegen de muur

„Hierheen," zei hun vriend. „Maar laat ik eerst eens zeggen wie ik ben. Ik heet Sebastiano de Caro."

Het leek wel, alsof hij scheen te groeien toen hij zijn naam noemde; zelfs in de vieze, gescheurde overal zag hij er waardig uit. Hij was niet zo donker als de meeste Italianen.

Anne deed een stap voorwaarts.

Wij zijn Peter en Anne Brett," ze e, „we zijn hier op vakantie met een oom, maar de auto gat het meens op en nu waren Peter en ik op zoek naar hulp, zie je."

„Kom mee," zei Sebastiano. Ze liepen nu door een gang die ook zwart-wit betegeld was. In de muur waren nissen uitgehouwen, waarin weer marmeren borstbeelden stonden. Tenslotte gooide Sebastiano een deur open aan de linkerkant van de gang en nu stonden ze in een heel groot vertrek met een hoog plafond. Vol verbazing keken de kinderen rond. In de fantastisch grote kamer stond helemaal niets! Sebastiano beende over de vloer, die van schitterend hout gemaakt was, ook al was het nu kaal en dof. Zijn voetstappen klonken hol toen hij naar een deur liep. Anne en Peter volgden hem. Hoge ramen keken uit op het terras, maar door de regen was het onmogelijk buiten iets te zien.

„Dit is de eetkamer," zei Sebastiano onverschillig, en terwijl hij een andere deur opende zei hij: „Dit is ook een soort eetkamer geweest. Kom mee, hier zijn mijn broer en zusje."

De kamer waarin ze nu waren, was ook al erg groot, hoewel veel kleiner vergeleken bij de andere. Ook hier was alles akelig kaal. Er stond niet één stoel. In een hoek van de kamer lag een slordige hoop schapevellen, in gezelschap van wat potten en pannen en ander eetgerei. Er stond een jongen op van de stapel huiden, die even groot was als Sebastiano, maar donkerder van uiterlijk. En nu kwam er ook een meisje te voorschijn Ze leek wat jonger dan de anderen.

„Dit is mijn tweelingbroer Leopoldo," zei Sebastiano, „en dit is ons zusje Angela." Hij keek zijn broer en zusje aan en vertelde hun toen: „Dit zijn een Engelse jongen en meisje Hoe ze heten weet ik niet meer. Ze stonden voor het hek en ze wilden hier schuilen voor de storm. Carlo probeerde ze te verslinden." Sebastiano grinnikte en Carlo sloeg met zijn dikke

Zo'n beest zou in staat zijn te verscheuren

WIM WIJS

staart genoeglijk op de grond, toen hij zijn naam hoorde noemen.

„We moeten hun iets te eten en te drinken aanbieden," zei Sebastiano ernstig en waardig. „Niemand zal van ons mogen zeggen dat ons geslacht in gastvrijheid tekort is geschoten. Maar wat kunnen we hun geven?"

„Er is nog wat koffie," zei Angela, „en we hebben brood en kaas en uien. Wacht, ik zal 't wel even halen."

Ze liep de kamer uit en haar houding was al even kaarsrecht en fier als die van Sebastiano. Ze zag er niet zo haveloos uit als hij, maar ze droeg een afschuwelijke zwarte jurk die haar helemaal niet paste en een zwarte sjaal. Anne stond haar in stomme verbazing na te kijken.

„Ga toch zitten," zei Sebastiano, „we hebben wel geen stoelen, maar ik hoop dat jullie een schapevel niet beneden jullie waardigheid zullen vinden."

En nu kwam er ook een meisje te voorschijn.

Hij stapelde wat vellen netjes op elkaar en maakte zo een soort divan waarop Peter en Anne zich behaaglijk uitstrekten. Daar kwam Angela met de koffie aan. „Het vuur brandt nog wel," zei ze, „maar we hebben niets dat we koken of bakken kunnen."

„Maak toch geen drukte," zei Anne vriendelijk. Angela schonk de koffie in oude kommen zonder oortjes. Zij aten wat brood met kaas en rauwe uien, het smaakte uitstekend. Anne dacht aan oom Paul. Ze zou in ieder geval een stuk brood en wat kaas voor hem vragen, hij zou ook wel honger hebben.

„Wat lach je toch?" vroeg Sebastiano, die tegenover haar zat op een andere stapel huiden.

„O, ik dacht aan iets," zei Anne, „waarom vraag je dat eigenlijk? Vind je het zo raar als iemand lacht?".

„Voor jou is het niet raar," zei hij somber, „voor ons wel. We weten bijna niet meer wat lachen is."

Peter, die een beetje vertrouwd maakte met Carlo, keek op.

„Wat doen jullie toch in zo'n groot huis?" vroeg hij nieuwsgierig. „Van wie is het eigenlijk?"

Sebastiano's ogen fonkelden van boosheid en trots na die vraag.

„Het is van mij," zei hij, „van óns. Maar ik kan geen beslag leggen op onze erfenis."

Hij praatte zacht, maar in zijn stem klonk zóveel ingehouden spanning, dat Anne er onwillekeurig van huiverde. Zij durfde eigenlijk niets meer te vragen, maar Peter, gedachteloos als zo vaak, wilde nu alles weten.

„Van jou?" zei hij in stomme verbazing. „Maar waarom wonen jullie hier dan alleen? Hoe spelen jullie het klaar met eten en zo?"

„Wil je alles weten?" vroeg Sebastiano.

„Graag," zei Anne, die wel begreep dat het voor Sebastiano een opluchting betekende om het eens aan iemand anders te vertellen.

„Ik geloof dat we hen wel kunnen vertrouwen," zei Sebastiano tegen zijn broer en zuster. „Vinden jullie het ook goed?"

Ze knikten. Anne begreep al wel, dat ze over het algemeen Sebastiano als de leider beschouwden.

„Het zijn Engelsen," zei Sebastiano, „ze zullen het heus niet verder vertellen."

Hij trok zijn rustbed van schapehuiden wat dichterbij en zo zaten ze allemaal in een klein kringetje in de grote kamer. Carlo lag tussen hun voeten in. Sebastiano begon zijn verhaal.

„We zijn in gevaar..."

DERDE HOOFDSTUK

Ontvoerd

„In gevaar?" vroeg Peter ademloos. „Hoe zo?"

„Je kunt je waarschijnlijk niet voorstellen in wát voor gevaar," zei Sebastiano.

„Misschien kan het dak van het huis ieder moment instorten?" opperde Peter. „Het huis ziet er erg vervallen en verwaarloosd uit en ze zeggen dat oude huizen altijd instorten als er niemand meer in woont."

„Nee, daar gaat het niet om," antwoordde Sebastiano lachend, maar ernstig vervolgde hij: „We zijn hier geboren."

Peter keek hem ongelovig aan.

„Ja, heus," zei Sebastiano. „Toentertijd woonden er nog heel veel mensen hier in huis. Italië was in oorlog met jouw land en Frankrijk en Amerika, maar in het begin maakte dat voor ons hier op Sicilië niet zoveel uit. Je snapt wel dat ik me niet meer zélf die dingen herinner, ik heb het allemaal gehoord van anderen! Leopoldo en ik waren pas drie jaar toen de oorlog voor ons eindigde, en Angela was pas twee."

„Maar waar waren je vader en moeder dan?" vroeg Anne.

„Mijn vader moest naar Italië om in het leger te dienen," zei Sebastiano, „en mijn moeder wilde absoluut met hem mee. Ze kwamen alle twee om het leven bij een luchtaanval op het eiland Pantellaria."

Hij zweeg even en zijn ogen stonden bedroefd. Anne kon zichzelf wel slaan omdat ze die domme vraag had gesteld.

„Maar wat gebeurde er toen met jullie drieën?" vroeg Peter.

„Wij waren nog hier. Mijn vader had bij zijn vertrek aan een van zijn neven, Luciano de Caro, gevraagd om goed voor ons te zorgen."

Toen Sebastiano dit zei, kwam er zo'n woeste blik in zijn ogen, dat zelfs Peter even schrok en niet verder durfde te vragen.

„Gelukkig waren jullie toen nog te klein om je al die verschrikkelijke dingen te herinneren," zei Anne zachtjes.

„Maar wat er later gebeurde, herinneren we ons nog heel goed. Nooit zullen we dat vergeten." Met een ruk wendde hij zich tot Angela en Leopoldo en zei heftig: „Is het waar of niet? Wraak zullen we nemen! Vendetta!"

Leopoldo en Angela herhaalden dat woordje „vendetta", dat „wraak" betekende, maar ze zeiden het niet zo fel als Sebastiano. Anne en Peter keken de anderen verbaasd aan, ze konden niet goed begrijpen dat hun leeftijdgenootjes zó fel op wraak belust waren. Eerlijk gezegd vonden ze het nogal overdreven, maar dat durfden ze voor geen goud te zeggen. Anne vroeg zich zelfs af of ze wel precies wisten wat „vendetta" betekende.

„Ik zal het verhaal verder kort maken," vervolgde Sebastiano. „De komst van de Engelsen en de Amerikanen betekende het eind van de oorlog voor ons. Ons eiland werd bezet door de Engelsen."

„Ja, dat weet ik," zei Peter. „Mijn vader was er ook bij. Hij werd gewond, gelukkig niet erg. Dat was bij een gevecht om een brug die Prima Sole heette. We moeten die brug absoluut gaan bekijken van hem."

„Ja, dat moet je doen," zei Sebastiano. „Als je naar Catania gaat, kom je eroverheen. Het is een brug over de Semeto. We kunnen je ongeveer de plek wijzen waar de rivier loopt. Het is vlakbij."

„Ik denk niet dat we er nu tijd voor hebben," zei Peter terwijl hij op zijn horloge keek. „We moeten nodig weg, 't is al heel laat en we zouden nog iemand opzoeken die onze auto kan repareren! Die arme oom Paul weet niet waar we blijven! Weten jullie of er een garage in het dorp is?"

„Zie je wel, ik heb jullie verveeld met mijn verhaal," riep Sebastiano spijtig.

„O nee, helemaal niet!" riep Anne uit. „We vinden het reuzespannend, maar onze oom maakt zich zo ongerust over ons."

„Het volgend dorpje is vier kilometer verder," zei Sebastiano. „Een garage is er niet. Je kunt het beste een boodschap naar Catania sturen."

„Maar er zal toch wel iemand in de buurt wonen, die iets van auto's weet?" vroeg Peter ongelovig.

„Ik ben bang van niet," zuchtte Sebastiano, „alles gaat hier nog ouderwets toe. De mensen hebben hier eeuwenlang met de muilezel en de os alle transport afgedaan en daar zijn ze tevreden mee." *Wordt vervolgd*

Sebastiano begon zijn verhaal. „We zijn in gevaar...!

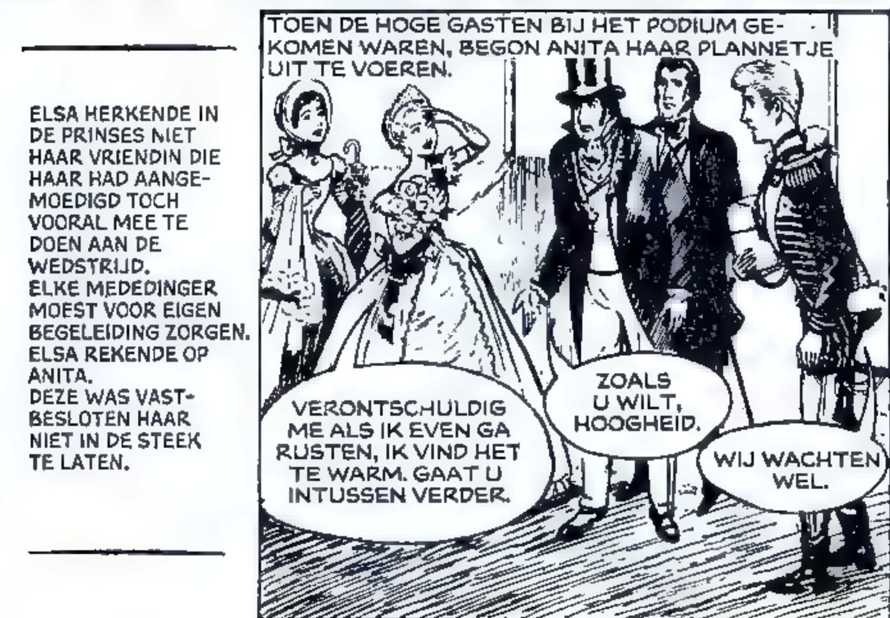
DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

ELSA HERKENDE IN DE PRINSES NIET HAAR VRIENDIN DIE HAAR HAD AANGEMOEDIGD TOCH VOORAL MEE TE DOEN AAN DE WEDSTRIJD.
ELKE MEDEDINGER MOEST VOOR EIGEN BEGELEIDING ZORGEN. ELSA REKENDE OP ANITA.
DEZE WAS VASTBESLOTEN HAAR NIET IN DE STEEK TE LATEN.

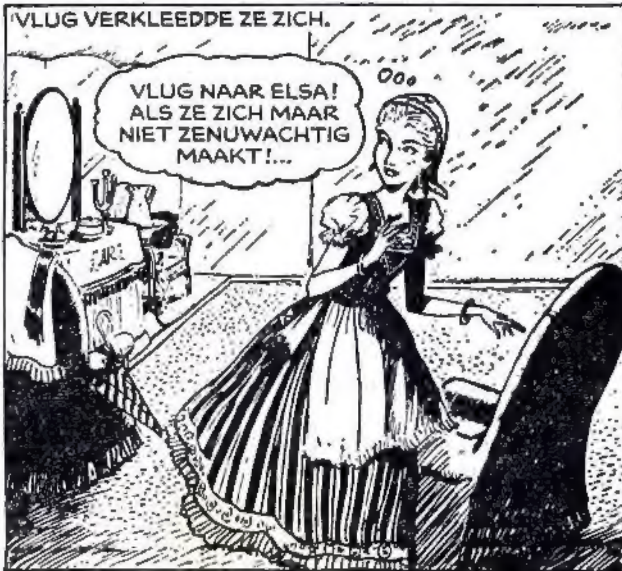

IN HET KONINKLIJKE PAVILJOEN ZEI ANITA TEGEN HAAR HOFDAME...
BERNICE, IK MOET JE IETS HEEL VREEMDS VRAGEN...
MAAR, HOOGHEID, VRAAGT U TOCH, U WEET...

DE PRINSES VROEG BERNICE HAAR STAATSIEJAPON TE WILLEN AANTREKKEN.
BLIJF HIER TOT IK JE ROEP, BERNICE. IK GA WAT RUSTEN...
ZOALS U WILT, HOOGHEID.

BERNICE SNAPT ER NATUURLIJK NIETS VAN.

EEN PAAR MINUTEN NADIEN, IN DE AANGRENZENDE KLEEDKAMER...
ZELFS BERNICE HEEFT NIET ONTDEKT WAT ER IN DE PARASOL ZIT.

ZE OPENDE DE PARASOL, HET KOSTUUM ROLDE ERUIT
WAARIN ANITA VAAK ONGEMERKT HET PALEIS HAD VERLATEN.

VLUG VERKLEEDDE ZE ZICH.
VLUG NAAR ELSA! ALS ZE ZICH MAAR NIET ZENUWACHTIG MAAKT!...

BUITEN LIEP EVENWEL EEN SCHILDWACHT...
OM AL TE OPDRINGERIGE BEZOEKERS BIJ HET KONINKLIJK PAVILJOEN TE WEREN.

WIE PUZZELT ER MEE?

SPREEKWOORDPUZZEL

1	2	3	4	X	5	6	7	8	9
10	11	X	12	13	X	14	15	16	17
18	19	X	20	21	22	23	24	X	25
26	27	28	X	29	30	X	31	32	33
34	35	36	X	37	38	X	39	40	41
42	43	44	45	X	46	47	48	49	50

In deze rechthoek moet een spreekwoord van 50 letters komen te staan. Je kunt het vinden door in de onderstaande zinnen de cijferwoorden op te zoeken. Als je denkt, dat je een goed woord gevonden hebt, ga je de letters in de hokjes met de overeenkomende cijfers invullen. Je ziet wel, dat elke letter steeds een ander cijfer heeft, zodat je voor elk cijfer telkens maar één letter kunt opschrijven. Als je alle gevraagde woorden gevonden hebt, is precies de rechthoek vol. Dan kun je het spreekwoord lezen, maar je hebt het natuurlijk al eerder herkend.

1 Om de 9-21-46-43 van je fietswiel zit de band.
2 Een 25-3-38 is, evenals de spar een naaldboom.
3 Melk komt van de 34-8-41.
4 Een 22-37-11 is het voortbewegingsorgaan van een vis.
5 Iedereen vindt een 48-4-18-30-19 een vies en lastig insekt.
6 In het 39-27-45-17 kijkt men niet op een turfje.
7 Lichte mist wordt meestal 13-6-1-32-7 genoemd.
8 Wie 50-16-2-28 horen wil, moet voelen.
9 De bakker maakt van melk en meel eerst 44-23-35-31, voordat hij het brood gaat bakken.
10 Een 14-26-15-40-29 is een mannetjeseend.
11 Als je het hoofd schudt, bedoel je 36-12-49-24 te zeggen.
12 Ik ben het 5-10-42; ik heb er schoon genoeg van.
13 Hij is niet 20-47-33, hij weet heus wel wat hij doet.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Hekpuzzel

```
S   K   S   B   S   K
P A R E L O E S T E R
O   A   U   E   R   A
R   N   R   L   O   A
T   T   F   D   P   G
```

Dubbelwoorden

1 JACHT is het jagen op dieren, maar ook een plezierboot.
2 EVEN is een ogenblikje, maar ook betekent het: door twee deelbaar.
3 MOP is een grappig kort verhaaltje maar ook een brok.
4 MUIL is de bek van een dier, maar ook een soort pantoffel.
5 NET is een visgereedschap, maar ook betekent het: keurig.
6 SCHOL is een vis, maar ook een ijsschots.

TRAPPUZZEL

O
O S
R O S
S N O R
S N O E R
S P O R E N
S N O E P E R

CIJFERPUZZEL

24-9-14-20-10-1
3-9 23-12-16-9-8 19-6-9-7-14-9-8
14-12-12-3 9-8 22-12-7-3
23-9-1-12-17-9-14-3 10-21-24-2-8-1 8-7
5-11-14-19 9-8 15-12-7-3
4-12-20 17-11-6-6-9-8 3-9
19-11-10-1-11-8-4-9-10 8-9-9-14
9-8 9-13-19-9-6-10 1-13-19-19-9-8
19-9-9-14 12-5 19-9-9-14
12-5 1 5-11-3, 3-11-1 13-19 23-2-8-11
8-13-9-1 19-11-8 17-12-6-22-9-8
12-16-3-11-1 23-14-7-13-8 23-6-11-3
24-9-1 24-9-9-20-1
17-9-14-18-15-12-6-22-9-8

Hierboven staat een gedichtje, maar in plaats van letters staan er allemaal cijfers. Nu moet je weten, dat elk cijfer steeds eenzelfde letter voorstelt. Als je dus van een cijfer weet, welke letter daarvoor in de plaats moet komen, kun je al diezelfde cijfers door die letter vervangen. En om nu de letters te weten te komen, krijg je hieronder een paar zinnetjes, waarin je steeds een woord moet opzoeken, dat ook al uit dezelfde cijfers bestaat als die van het gedichtje. Heb je nu bijvoorbeeld het eerste woord gevonden, dan ga je meteen de letters van dat woord hierboven invullen. Misschien kun je ze het beste heel klein met potlood erboven zetten.

Als er geen tram is, zal er toch zeker wel een 23-7-10 rijden?
Vinden jullie 't ook zo 20-2-8 als je jarig bent?
Mijn vader bracht voor mij een reep 21-24-12-21-12-6-11 mee.
Hoor je de 15-13-8-3 door de bomen waaien?
Een ton wordt ook wel een 17-11-1 genoemd.
Nel speelt graag met haar broer en haar kleine 18-7-10-4-9.
Ik meen het niet echt, het is maar een 22-14-11-5-4-9.
Als je altijd zo in elkaar zit, zul je nog 19-14-12-16 groeien.

VISITEKAARTJE

> W. MANNER
>
> BREDA

Welk beroep heeft deze meneer?

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Bij abonnement 20 cent.
Losse nummers 25 cent. Prijs voor abonnees op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent.